

Chráňte sa netvorov,
ktorých stvoríme.

SHIELD OF SPARROWS

ŠTÍTVRABČIAT

#1 AUTORKA BESTSELLEROV PODĽA *NEW YORK TIMES*

DEVNEY PERRY

KALANDRA

ELDER
TRIDOW
PREZANI
ASHMORE
RAVALI

TURAH

OZARTH

LAINÉ

GENESIS

QUENTIS

MARIMORSKÝ
OCEÁN

NORČEST

RIPELL

OSTAN

CLETON

GRUNTISKÁ BANSKÁ CESTA

RIPELL

WESTOR

SKANSHON

EMRIST

DEPMORE

CORANESS

JASE

ELDER

TRIDOW

PREZANI

ASHMORE

RAVALI

PERRIS

KRIŠENTHISKÝ
PRIEPLAV

ROŠIČKÁ ZATOKA

ROSLO

SALTMORE

EVONSKÁ
ROKLINA

KOLMIBERG

ARANTY

ŠTÍT VRABČIAT

AUTORKA BESTSELLEROV PODĽA *USA TODAY*

DEVNEY PERRY

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu *Devney Perry: Shield of Sparrows* preložila Martina Kamencová Lörinčíková.

Translation © 2026 by Martina Kamencová Lörinčíková
Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Shield of Sparrows
Copyright © 2025 by Devney Perry LLC
All rights reserved.
Translation copyright © 2026
This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency
c/o Entangled Publishing, LLC

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk
Cover Design © LJ Anderson
Cover design by LJ Anderson
Edge design by Bree Archer
Case design by Elizabeth Turner Stokes
Case image by yukitama/Shutterstock
Endpaper original illustration by Juho Choi
Interior map original art by Elizabeth Turner Stokes
Interior map frame images by MassyCG/Shutterstock,
DestinaDesign/Shutterstock
Interior design by Britt Marczak

Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-78-9
EAN 9788069010789

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Venované postavám, ktoré sa už
objavili, príbehom, ktoré nás doviedli až sem,
príležitosťami, ktoré využívame, a snom,
za ktorými sa ženieme.
Verte svojim krídlam!

Štít Vrabčiat je strhujúce romantické fantasy zasadené do sveta smrtiacich príšer a ešte vražednejších záhad. Preto obsahuje prvky, ktoré nemusia byť vhodné pre všetkých čitateľov a čitateľky, vrátane bojov, násilia, krvi, krvavých scén, smrti ľudí a zvierat, zranení, rozštvrtenia, chorôb, hospitalizácie, podpaľačstva, požívania alkoholu, sexuálnej aktivity a explicitného jazyka, zmienky o otrave a obchodovaní s ľuďmi. Ak ste na tieto prvky citliví, berte to, prosím, do úvahy. Pozývame vás, aby ste vzali do ruky ostrú zbraň a pripravili sa na nový svet...

Jeden

Čo keby som skočila?

Balansovala som na okraji strmého útesu, vydaná na milosť tejto ríši, a bosé prsty som zarývala do hlíny pod nohami. Silný poryv vetra ma mohol prevrátiť dopredu alebo dozadu. Najmenšie zachvenie zeme a spadnem.

Alebo odletím.

Čo keby som skočila? Záležalo by na mne niekomu?

Nie. Na mne určite nie. Na nesprávnej princeznej z Quentisu.

Dvanásť metrov podo mnou burácal príboj, vlny s bielou penou sa trieštili o sivé skaly. Chcela som skočiť. Chcela som sa ponoriť do tej oceánskej modrej. Chcela som sa na jeden poondiaty okamih odpútať od všetkých očakávaní.

Ale ak skočím, budem meškať. A ak budem meškať, som nahraná.

Margot by mi nakopala zadok, keby som zmeškala stretnutie s turanskými bojovníkmi, ktorých otec pozval do Quentisu. Lepšie by bolo neskákať. Obzvlášť nie dnes. Pomaľy som cúvala od okraja. Od pokušenia.

Niežeby ma na toto fiasko potrebovali. Mae našich hostí očarí aj sama.

Ona je tou pravou quentiskou princeznou.

Moja nevlastná sestra sa celý život pripravovala na túto príležitosť, na toto vystúpenie. Skôr či neskôr sa stane

turanskou kráľovnou a dnes bude mať šancu stretnúť sa s budúcimi poddanými pred sobášom s ich korunným princicom koncom roka.

Moja účasť bude úplne zbytočná.

Ale veľmi som sa snažila nenaštvat' svoju nevlastnú matku Margot a svojho otca. Možno som nebola jeho obľúbenou dcérou ani milovanou princeznou, ale aj v mojej spálni bola koruna. A dnes išlo o to, aby sme Turanom ukázali, aké jagavé sú naše koruny.

Mykla som plecom, urobila ďalší krok od útesu, potom ďalší. Chodidlá sa mi zaborili do trávy a prešla som k uhl'ivosivým črieviciam, ktoré som si predtým vyzula. Ale skôr ako som sa stihla obuť, upútal moju pozornosť dupot kopýt na ceste.

Hluk silnel, nepochybne prichádzal jazdec, ktorý ma mal vyzdvihnúť.

„Doriti!“ Meškám?

Margot dnes pri raňajkách rečnila a ja som iba napoly počúvala, ako recituje dnešný program pred zoznámením sa s Turanmi.

Jazdci dorazili včera neskoro, až po zotmení. Elitná skupina bojovníkov vynesla možnosť spoločne sa navečerať a stretnúť sa. Zámerne? Pravdepodobne.

Nemohla som im to zazlievať. Ani som ich nemohla súdiť za to, že sa odvtedy držali svojho krídla hradu; buď odpočívali po ceste cez Krisenthský prieplav, alebo sa vyhýbali pompézosti kráľovských zdvorilostí. Ale či sa mi to páčilo alebo nie, čaká nás predstavenie. A Mae zažiari.

Zatiaľ čo Turania robili to, čo turanskí bojovníci zvyčajne robia pri návšteve cudzích kráľovstiev, moja sestra sa pripravovala.

Kúpali ju a rozmaznávali. Masírovali ju vonnými olejmi a ošetrovali najlepšimi pleťovými tonikami na kontinente. Bude mať na sebe šaty, ktoré pre ňu krajčírka na dnešnú hostinu šila celý mesiac.

Mae. Teraz išlo o Mae.

Pochybovala som, že návštevníkov bude zaujímať nejaká výšivka alebo čipka, ale čo ja o tom viem? To Mae bola ich budúca kráľovná, nie ja. Mojou jedinou povinnosťou bolo dostaviť sa. Načas.

V prúde pokynov počas dnešných raňajok Margot spomenula moje meno jediný raz.

Nemeškaj, Odessa!

Nie vždy som meškala. Zvyčajne áno, ale nie vždy. Väčšinou si to nikto ani nevšimol.

Vhupla som do sivej črievice, odhrnula lem šiat rovnakej farby a nazula som si druhú. Keď istý povedomý jazdec vyšiel z kopca na útes, obe mi už bezpečne zakrývali prsty na nohách.

Banner hrdo sedel v sedle. Krátke svetlohnedé vlasy mal hladko učesané, ani prameň mu neodstával. Na tvári mal prázdny výraz.

Bol to dobrý výraz? Alebo znamenal, že mám problém, pretože môj snúbenec sa vzdal svojich generálskych povinností, aby si ma vyzdvihol?

Banner potiahol za opraty a spomalil svojho plavého koňa. Ladne zoskočil a rozhodným, zlovestným krokom viedol koňa ku mne.

„Princezná!“ V hlase mal vážny tón a nespúšťal zo mňa hneď oči, ale v kútiku úst sa mu mihol úsmev.

„Práve som bola na odchode.“ Zdvihla som ruku. „Prisahám.“

„Predtým alebo potom ako si počula, že prichádzam?“ Zdvihol obočie. „Budeme meškať.“

Budeme. To znamená, že ešte nemeškám. Uf!

„Sľubujem, že prídem načas,“ povedala som. „Nemusel si po mňa chodiť.“

„Vlastne som si šiel zajazdiť.“

„Aha.“ Takže asi nikto nevie, že som vyšla za múry hradu. Mohla by som nepozorovane vkĺznut' späť dnu a rýchlo sa prezliecť.

Banner už bol na stretnutie oblečený, mal na sebe formálnu uniformu. Zlaté gombíky na tyrkysovom kabáte sa mu leskli ako veže hradu v diaľke. Svoje obľúbené vrhacie nože mal pripevnené na koženom opasku. Otec príde v takmer rovnakej uniforme, ale uprednostní meč. Maeine šaty na dnešný večer navrhli s vrstvami akvamarínovej a belasej. Margot bude mať na sebe pravdepodobne svoju charakteristickú modrú.

Moje šaty budú, ako vždy, sivé.

Jedného dňa, keď mi Margot nebude diktovať, ako má vyzerat' môj šatník, ani otec rozkazovat' pri každom jedle, chcela by som si obliecť červenú. Alebo zelenú. Alebo čiernu. Alebo žltú.

Hocijakú farbu okrem sivej.

„Mesto môžeš pozorovat' aj z vlastného okna, a nie sa štverať až sem,“ povedal.

„Ale odtiaľto mám lepší výhľad.“

Slnčné svetlo zachytilo jantárové hviezdičky v Bannerových očiach, jagavú žiaru na pozadí hnedých dúhoviek. Táto jantárová iskierka charakterizovala všetkých, ktorí sa narodili na pôde Quentisu.

Pohľad mu zabľúdil poza mňa k hradu, potom na mesto, ktoré sa rozprestieralo pozdĺž pobrežia pod útesom.

Biele budovy Rosla v popoludňajšom svetle prakticky žiarili. Ulice hlavného mesta sa hemžili ľuďmi a vozmi. Člny sa tlačili v prístavných dokoch a pokojné vody zálivu pod jasnými slnečnými lúčmi akvamarínovo žiarili. Vlajky Quentisu, rovnako zelenomodré, sa trepotali vo vetre na hradných vežiach. Tie najväčšie niesli vyšitý kráľovský erb – kušu pretkanú stebkami a klasmi pšenice.

Otec považoval výhľad z balkóna svojej trónnej sály za neprekonateľný, ale ja som mala pohľad na svoje mesto oveľa radšej stadeto.

Hrad bol mojím domovom, ale tento útes bol mojím útočiskom. Jediné miesto, kde ma niekto neustále neposudzoval a kde na každom rohu nestáli stráže pripravené nahlásiť moje chyby Margot.

Z tejto pozorovateľne som cítila vôňu soli, ktorá sa vznášala nad vodou.

V pokojných dňoch sa mi podarilo začuť hluk z prístavu a šum z ulíc. Keď som mala čas, vzala som si som sebou zápisník, aby som si načrtla rozličné perspektívy.

Bannerov pohľad sa zastavil na troch drevených lodiach zakotvených v zátok, ich tmavozelené plachty mierne kontrastovali s modrozelenými odtieňmi quentiských lodí.

„Už si ich videl?“ spýtala som sa. „Turanov?“

„Ešte nie. Ale práve som sa stretol s tvojím otcom.“ Zaškrípala zubami. „Informoval ma, že s družinou pricestoval Záchranca.“

„Záchranca!“ Sánka mi padla a žalúdok sa začal obracať. „Záchranca. On je tu? V Rosle?“

„Zjavne,“ odsekol Banner.

Dopekla! To bolo zlé. Preto si môj snúbenec vyrazil zajazdiť.

Možno nie sme zamilovaní, možno nás nepovažujú ani za priateľov, ale počas našich zásnub som sa o Bannerovi dozvedela niekoľko vecí. Bol neochvejne verný otcovi. Miloval postavenie, ktoré mu prinášala jeho hodnosť a zásnuby s princeznou. A neznášal Záchranca.

„To ma mrzí.“ Natiahla som k nemu ruku, ale odohnal ma a prehrabol si vlasy. „Pôjdeš na stretnutie?“

„Som generál légie tvojho otca. Čo myslíš?“

Je preňho naozaj také ťažké povedať jednoducho áno?

Možno sa ku mne po svadbe prestane správať ako k decku. Aj keď vzhľadom na pätnásťročný vekový rozdiel som nemala veľké očakávania.

Banner si rukou prešiel po hladko oholenej zaťatej sánke.

„Modli sa ku Carine, aby som zachoval pokoj.“

Už som sa pomodlila, aby bohyňa mieru dnes pri nás všetkých stála.

„Ja sa pomstím,“ povedal skôr pre seba než mne a potom sa ten chladný vyrovnaný muž, ktorý sa mal stať mojím manželom, vytratil. Celý sa chvel od zúrivosti. Zatínil ruky do pästí pri bokoch, akoby chcel už-už vytiahnuť nôž. „Prisahám!“

„Banner,“ varovala som ho. „Ak sa Záchranca plavil s Turanmi, je tu na otcovo pozvanie. Nie je na to vhodný čas. Nemôžeš ísť po ňom, kým...“

„Myslíš, že to neviem?“

Až mnou myklo, keď mi skríkol do tváre. Nebolo to prvý raz, čo si nejaký muž na mne vybíjal zlosť. Nebude to ani poslednýkrát. A tak som sa naučila, že je ľahšie vzdať sa, než bojovať. „Je mi to ľúto.“

„Veľmi dobre si uvedomujem, že nemám inú možnosť, iba stať bokom a privítať týchto ‚hostí‘ v našom kráľovstve. Že musím byť v trónnej sále tvojho otca a stretnúť sa s tým špinavcom, ktorý zničil moju rodinu. Zaslúžim si hlavu toho sviňara na podnose, a predsa nemôžem nič urobiť. Nič. Doriti, viem presne, koľká bije, Odessa.“ Netušila som, čo povedať, keď vyslovil moje meno. „Prídeš neskoro,“ vyštekol.

„Jasné.“ Prikývla som a sklopila pohľad na jeho vyleštené čižmy.

Banner vydýchol a vzchopil sa. Potom mi prstom podvihol bradu, až sa naše pohľady stretli. Hnev z jeho dúhoviek sa pomaly vytrácal. „Prepáč. Som naštvaný.“

„To je pochopiteľné.“

„Chceš, aby som ťa odviezol späť? Zvyšok jazdy môžem vynechať.“

„Nie.“ Venovala som mu nežný úsmev. „Chod! Ja pôjdem pešo.“

Keby som bola v Bannerovej koži, asi by som si tiež potrebovala vyčistiť hlavu.

Prečo ho otec núti zúčastniť sa na tomto stretnutí práve dnes? Vie, že Záchranca zabil Bannerovi brata. V Turahu sa pobili o nejakú ženu a skončilo sa to jeho smrťou. Keď sa správa o bratovej vražde dostala do Quentisu, zlomila Bannerovu matku natoľko, až si minulý rok vzala život.

Otec zrejme vedel byť k svojmu milovanému generálovi rovnako bezcitný ako k svojej najstaršej dcére.

„Tak zatiaľ,“ rozlúčil sa. „Nemeškajte, princezná.“

Banner ma opakom ruky pohladil po líci, potom sa vrátil ku koňovi, vyskočil do sedla a bez jediného pohľadu uháňal po ceste k rozľahlým kopcom a zvlneným poliam, ktoré obklopovali Roslo.

Počkala som, kým mi nezmizne z dohľadu, a potom som sa s povzdychom vydala po vyšliapanej cestičke k zadnému vchodu do hradu, odkiaľ som sa mohla prešmyknúť bočným vchodom a vyjsť po schodoch do svojich komnát na štvrtom poschodí.

Svojich sivých komnát.

Maein apartmán bol bledomodrý ako pre panenskú nevestu, ktorá sa čoskoro vydá za princa. Ten mal splniť svoju úlohu v súlade s obchodnou zmluvou z Kalandry, ktorá udržiavala mier v piatich kráľovstvách.

Ona bola Vrabča.

Mae však zďaleka nebola tým milým, nežným vtáčatkom. Počas svadobnej noci určite nebude panna. Zvláštne, že stráže nikdy nehlásili jej príchody a odchody, kým si to rozdávala s ich kapitánom.

Pozrela som sa cez plece na okraj útesu a otvorený oceán za ním.

Čo je tam v diaľke? Mae to zistí. Po svadbe sa vydá na plavbu do Turahu. „Tá má ale šťastie.“

V živote som na Mae nežiarlila. Bola otcovou obľúbenou dcérou. Keď prišiel čas, aby si vybral Vrabča, nikoho neprekvapilo, že si vybral Mae. Ona bola Margotinou pýchou a ra-

došťou. Mala matku, zatiaľ čo ja som mala ducha. Napriek tomu som jej nikdy nezávidela, ani raz.

Až doteraz.

Pretože čoskoro odíde a objaví kráľovstvo za bránami Rosla a brehmi Quentisu.

Moja nevlastná sestra mi bude chýbať. Odo dňa, keď som mala päť a Margot mi ju vložila do náručia, bola Mae moja. Stále so mnou súperila. Neúnavne ma otravovala. Nebola milá ani vďačná. Hrozne mi liezla na nervy, ale bola to moja sestra.

Bude mi chýbať.

A predsa som sa nemohla dočkať, kedy odíde.

Možno keď jej tieň zmizne, získam trochu slobody. Možno nie. Možno do konca života nájdem chvíle pokoja iba na tomto útese.

Vánok mi nadvihol nepoddajné vlasy a jeden prameň mi zavial do úst. Vypľula som ho, ale stihla som na jazyku pocítiť horkú pachuť hnedej farby, ktorú mi Margot každý týždeň natierala na vlasy. Divoké kučery nikdy nezostali riadne zapletené, aj keď ich slúžky silno ťahali a kvákali. Spolupracovali iba vtedy, keď boli mokré.

Oceán ma lákal. Zastala som a otočila sa.

Čo keby som skočila? Všimol by si to niekto?

Nie. Nie túto princeznú.

Na perách sa mi objavil úsmev. Rozbehla som sa k útesu. Fádne sivé šaty viali za mnou, ako som bežala, rýchlejšie a rýchlejšie, ruky sa mihali, nohy zaberali. Nemyslela som, nepoľavovala som. V jednej chvíli mi nohy pýtala zem.

V ďalšej chvíli som už letela.

Voda mi kvapkala z lemu premočených šiat a zanechávala za mnou bodkovanú stopu, keď som po špičkách prechádzala východným krídlom hradu. Srdce mi búšilo, v žilách mi stále kolovalo vzrušenie zo skoku z útesu.

Mala som šesťnásť rokov, keď som skočila prvýkrát. V jedno horúce letné popoludnie sa na ten kopec vybrala skupina mladých sluhov a ja som ich zo zvedavosti nasledovala. Z diaľky som ich pozorovala, ako jeden po druhom skáču z okraja.

Kým všetci doplávali na breh a vrátili sa do hradu, nabrala som odvahu a priblížila sa k útesu. Trvalo mi niekoľko hodín, kým som sa odhodlala skočiť. Keď som sa ponorila do studenej vody a zúrivo kopala, aby som vyplávala na hladinu, sľúbila som si, že už nikdy viac. Ale o týždeň, potom čo mi zbrojmajster vynadal, že neviem strieľať z luku, som zase vyliezla na útes.

Vyhlásila som ho za svoj.

Vo chvíľach, keď som sa potrebovala cítiť odvážne, slobodne a nažive, mi ten útes prinášal spásu.

Dnes to nebolo prvý ani posledný raz, čo som sa vkradla do hradu premočená.

Črievice som stratila, ukradlo mi ich more, a bosé chodidlá mi čľapkali po bielej mramorovej podlahe, keď som sa zakrádala ľudoprázdnu galériou popri gobelínoch a obrazoch.

Napínala som uši nacvičené zachytiť aj najslabší zvuk, ale asi som sa nemusela zakrádať. Do tejto sály nikto nechodil, najmä nie Margot.

Umelecké diela v tejto galérii sa jej nepáčili. Na jej vkus boli príliš desivé.

Každé dielo zobrazovalo krutohlavce z minulosti viacerých generácií. Najväčšia nástenná maľba vznikla po ich poslednej migrácii takmer pred tridsiatimi rokmi, keď tieto mohutné, orlom podobné príšery preleteli nad Kalandrou a vraždili náš ľud.

Na maľbe samec krutohlavca trhá obrovským zobákom človeka na dva kusy. Z otvorenej tlamy mu visia ľudské vnútornosti. Pazúrom ostrejším než britva prebodáva srdce ženy prikvačenej pod jeho mohutným telom. Z hrubých špicatých rohov mu steká krv a visia kusy mäsa.

Margot sa nemýlila. Táto galéria pôsobí násilne. A možno keby som raz prežila migráciu, ani ja by som už do tejto siene nevkročila.

Písalo sa, že starí bohovia Ama a Oda stvorili zvieratá Kalandry ako dary ľuďom. Aby mali v tejto ríši spoločníkov. Matka a Otec boli na svoje nádherné tvory hrdí. Zahrňali ich chválou a slávou.

Táto pýcha však rozzúrila deti bohov a v záchvate žiarlivosti títo noví bohovia – Šestka – stvorili vlastné zvieratá. Šestka vytvorila dravce na spôsob kalandrijských zvierat, hoci ich verzie boli oveľa krajšie. A oveľa silnejšie. Oveľa smrteľnejšie.

Dali život netvorom, aby ľuďom aj zvieratám pripomínali, akí sú krehkí a bezvýznamní. A nebolo obávanejšej príšery než krutohlavec.

Keď som to umelecké dielo, tú strašidelnú fresku uvidela prvýkrát, vyvracala som sa na papradie v kvetináči. Ale čoskoro mala prísť ďalšia migrácia, a tak som sa prinútila chodiť do tejto galérie znova a znova, až kým sa mi z tých výjavov prestal dvíhať žalúdok.

Keď po prvý raz uvidím lietat' krutohlavca, budem pripravená na to, aká pohroma čaká našich ľudí.

Bohovia sa pri svojom diele skutočne prekonali.

Mali sme tu príšery.

A potom sme mali krutohlavce.

Podľa predpovedí učencov by ďalšie migrovanie mohlo prísť už na jar budúceho roka. Za necelý rok. Mne múry tohto hradu poskytnú luxus bezpečia, ale mnohí takúto možnosť nebudú mať.

Odrhla som oči od nástennej maľby, zabehla som za roh a chystala sa na posledný únik k schodisku, keď som skoro vrazila do nejakého tela, ktoré sa stiahlo o zlomok skôr, ako sme sa zrazili.

„Prepáčte...“ Ospravedlnenie mi zamrelo na jazyku, keď som sa zadívala na vosterciánskeho kňaza. Moje zhíknutie sa odrazilo od stien, ako som sa odtiahla od otcovho emisára.

Nehybne na mňa hľadel zhora, o hlavu a kostnaté plecia vyšší odo mňa. Bol oblečený vo vínovočervenom rúchu, látka sa mu vlnila okolo vyziabnutého tela a splývala pri členkoch a nohách, bosých ako moje. Nechty na prstoch rúk aj nôh mal hrubé a poznačené tmavozelenými ryhami. Nemal vlasy ani obočie a jeho pokožka bola chladná, belostná. Zahnutý nos sa mu ostro klenul nad tenkými bezfarebnými perami.

Moja obľúbená slúžka raz vyhlásila, že z kňazovej pokožky jej naskakuje husia koža, ale mne prebehol mráz po chrbte z jeho očí. Nehybných bezodných kaluží bez zreničiek, rovnako tmavozelených ako jeho nechty.

V tých očiach sa rodili nočné mory.

Bolo mi jedno, čo o bratstve hovoria ostatní. Vosterciáni boli oveľa horší postrach než akákoľvek prišera potulujúca sa po piatich kráľovstvách.

Z jeho tela vyžarovala ohromujúca sila. Vosterciánska mágia okolo mňa praskala ako iskry. Bolo to omračujúce. Nechutné. Ako skok z môjho útesu, lenže do nekonečnej hlbokaj priepas-

ti. Skrúcalo mi vnútornosti, jama pod mojimi nohami nemala konca.

Ludia by nemali byť tak blízko čarom.

Jeho sila sa o mňa obtierala a škrabala ma po holej koži na rukách, ale prehltna som nutkanie vykriknúť.

Vostercián naklonil hlavu nabok ako vták, premeriaval si moje mokré šaty. Zdvihol kostnatú ruku a vztýčil jeden prst. Pohybom zápästia spustil z mojich vlasov prúd vody.

Vířila mi okolo tváre, kvapky sa spájali a vznášali, až sa mi nad hlavou roztočila guľa čirej vody. Roztáhovala sa do šírky, stenčovala sa do kruhu povrazov s dutým stredom. Naťahovala sa, akoby ju to ťahalo ku klenutému stropu.

Točila sa dookola a dookola, až kým ju kňaz nevytvaroval do koruny, ktorá sa mi vznášala nad hlavou.

Otec povedal, že bratstvo vosterciánov často používa svoju tekutú mágiu na doručenie posolstva. Že manipulujú so vzduchom, vodou a krvou, aby sa vyjadřili.

No nech už táto koruna vody znamenala čokoľvek, nemieni som kňaza žiadať o vysvetlenie. Bleskovo som vybehla na schody, uháňala hore prvým poschodím a s premočenými sukňami zovretými v pästiach som brala schody po dvoch. Na schodisku som sa obzrela späť.

Kňazove tmavé oči čakali.

Chytila som sa zábradlia a prinútila sa stúpať ďalej, ale prešla mnou ďalšia triaška. Až na treťom poschodí som sa zbavila pocitu, akoby mi po koži liezli pavúky.

Pretrela som si rukávy premočených šiat, akoby sa ten pichľavý pocit dal striasť.

Prečo mi kňaz nemohol namiesto vlasov vysušiť šaty? To by mi pomohlo. Prakticky som cítila, ako mi kučerami prechádza vlnenie.

A to som si ich chcela zaplietť ešte mokré.

Vostercián bol ďalším dôvodom, prečo som nechcela ísť na stretnutie s Turanmi.

Kňazi navštevovali hrad len zriedka, ale pred šiestimi dňami sem bez varovania dorazil otcov emisár. Vždy keď som naňho natrafila, zostalo mi nevoľno.

Čo tu vôbec robí? Možno sa bratstvo dozvedelo, že otec najal turanských rytierov. Alebo možno prišiel kvôli Záchrancovi.

Vosterciáni boli nezastihnuteľní a väčšinou sa ľuďom vyhýbali. Aspoň som si to myslela, vzhľadom na to, že jediný kňaz, ktorého som kedy videla, bol otcov emisár a pri svojich návštevách sa zdržiaval blízko hradu.

Ani som si nebola istá, koľko vosterciánov tvorí bratstvo.

Stovky? Tisíce? V hradnej knižnici bola o nich len jedna jediná kniha, aj to krátka. Veľmi, veľmi krátka.

Emisár navštevoval otca pri dôležitých politických udalostiach, významných svadbách a kráľovských pohreboch. Pravdepodobne preto, aby sa uistil, že sa všetci správame slušne a dodržiavame podmienky kalandrijských magických zmlúv.

Raz som sa vychovávateľa opýtala, čo vlastne vosterciáni robia, okrem ovládania tekutej mágie a prípravy krvných prísah pre kráľov. Či sú kňazi ľudia, ktorí zdedili magické schopnosti, alebo úplne iný druh. Povedal, že je to zložité – čo znamenalo, že ani on to nevie.

Zdalo sa, že otec má so svojim emisárom dobré vzťahy, ale rozhodne sa nezdalo, že by boli blízki priatelia.

No nech kňaz prišiel z akéhokoľvek dôvodu, rada ho zase vyprevadím. S trochou šťastia odíde, keď Turania opustia Roslo, a vráti sa tam, kde sú vosterciáni doma. Ďalšia záhada ich ľudu. Nikto nevedel, kde žijú.

Už len z predstavy celého mesta vosterciánov, ulíc a budov zamorených ich mágiou, sa mi robilo nevoľno.

Po zátylku mi prebehol nepríjemný pocit, akoby ma niekto sledoval. Zvrtla som sa v očakávaní, že uvidím kňaza, ale na schodisku som bola sama.

„A zjavne paranoidná,“ zamrmlala som si, keď som vystúpila na posledný schod a ocitla sa vo veľkej hale na štvrtom poschodí.

„Prečo máš mokré šaty?“ Margotina otázka ma zaskočila, až som si dlaňou pleskla po hrudnej kosti.

„A čo to máš s vlasmi?“

Zastonala som. Toľko k nepozorovanému zakrádaniu. Dopekla!

„Prepáč, Margot.“

Za toto mohol ten hnusný vostercián. Za normálnych okolností by som skontrolovala chodbu, či je prázdna, kým by som prešla po koberci do svojej izby. Ale teraz ma príliš rozptýlil pichľavý dotyk kňazovej mágie.

„Odessa.“ V Kalandre nebola osoba, ktorá by dokázala do môjho mena vnieť toľko rozhorčenia ako moja nevlastná matka.

„Budem hotová načas. Sľubujem.“

Keď ukazovala na moje dvere, morský modré oči s jantárovou hviezdou Quentisu mala ostré ako dýky. „Už teraz meškáš.“

„Ešte nie.“

Keď som sa okolo macochy náhlivo prešmykla do komnát, vyzerala ako rozzúrený býk.

„Dobre. Už takmer meškám.“

„Ponáhľaj sa!“ Vošla za mnou až do šatníka. Keď som si prehodila vlasy – úplne suché, veľmi kučeravé a nie veľmi hnedé – cez plece, začala mi rozopínať gombíky na šatách.

„Nemusíš tu zostať,“ povedala som. „Brielle alebo Jocelyn mi môžu pomôcť.“

Šklbla za posledný gombík tak silno, že sa odtrhol a kotúľal po dlážke. „Vidíš niekde Brielle alebo Jocelyn?“

„Hm, nie.“ Moje komnaty boli prázdne a oblečenie na spanie, ktoré som zo seba ráno zhodila, sa stále povalovalo na dlážke vedľa zásteny na prezliekanie.

Moje slúžky boli buď na deň preradené k Mae, alebo si odskočili špehovať Turanov. Tipovala som to druhé.

„Majú prácu v juhovýchodnom krídle,“ odvetila Margot.

Neboli Turania ubytovaní práve tam?

„Títo strážcovia preniesli do našich komnát špinu.“

Špinu? „Neplavili sa náhodou cez Krisenth? Kde by sa tam zašpinili?“

„Odessa!“ A opäť tá podráždenosť v hlase.

„Správne. Otázky klad' neskôr.“

„Prosím.“ Margot ma postrčila dopredu a poslala ma preč za zástenou so živôtikom pritisnutým k hrudi.

Hodila mi šaty cez okraj zásteny, až žuchli.

To, že sa jej podarilo nájsť ešte fádnejší odtieň sivej než naposledy, bolo naozaj obdivuhodné. Znechutene som ohrnula peru a vkĺzla do sukní.

„Budeme ti musieť prefarbiť vlasy. Opäť. A na to nemáme čas.“ Poklepkávala si nohou a ja som mala pocit, že ma plieska po ruke. „Plávať. Oblečená. Prečo si taká? Prečo nemôžeš mať normálnu záľubu, napríklad lukostreľbu alebo jazdu na koni?“

Rada som kreslila a maľovala, ale oceňovala Margot moje umelecké diela? Nie.

Namiesto toho sa rozčuľovala vždy, keď som mala prsty od uhlíka alebo pasteliek.

Chcela, aby som bola ako Mae. Aby som milovala šerm a zápas. To boli prijateľné záľuby pre jej dcéru, jej princeznú. Ale umenie a plávanie, obe pomerne nevinné činnosti, považovala za problematické a otravné.

Áno, išla som si zaplávať. Áno, asi to mohlo počkať do zajtra. Aspoňže Margot nevedela, ako som sa dostala do vody. To nevedel nikto.

Keby niekto zistil, že som skákala z útesu, čakalo by ma peklo.

„Ponáhl'am sa,“ sľúbila som. „Stratila som pojem o čase.“

„Dievča, skúšaš hranice mojej trpezlivosti.“

„Prepáč, prepáč, prepáč.“ Nezáležalo na tom, koľkokrát som sa ospravedlnila, nič to nezmenilo, ale to ma nikdy neodradilo.

Keď som sa objavila oblečená v sivom, sršala od dojatia. „Otoč sa.“

Nastavila som jej chrbát, aby mi mohla zapnúť gombíky.

Látka mi obopla trup a prsia. Výstrih odhaľoval kľúčne kosti a krk, zatiaľ čo rukávy splývali až ku končekom prstov. Sukne sa mi vlnili, šušťali a kolísali sa spolu s mojimi pohybmi.

V akejkolvek inej farbe by to boli nádherné šaty.

V sivej som prakticky splynula s kamennou podlahou. Možno to bol zámer.

„Vlasy.“ Margot luskla prstami a ukázala na toaletný stolík, ktorý stál za mnou, a ja som sa posadila na lavičku.

Zaváhala som, či jej mám podať hrebeň. V jej rukách to bola zbraň, ktorou sa oháňala často. Pokožka na hlave ma bolela ešte niekoľko hodín po jej mučení. „Netreba. Ja to zvládnem. Som si istá, že Mae ťa potrebuje viac.“

„Je... zaneprázdnená.“

Zaneprázdnená. To znamená, že je s kapitánom stráže na popoludňajšom šantení.

Prečo je v poriadku, že si Mae pred týmto stretnutím s Turanmi našla čas na trochu zábavy, ale mňa za kratučké kúpanie v oceáne pokarhali?

Dvojité štandardy na tomto hrade ma dusili.

Margot mi vytrhla hrebeň z ruky a potiahla mi ho po kučérach. Kvákala ma tak silno, že som sa musela chytiť bokov lavice, aby som sa neprevrátila na zem. Keď sa prepracovala cez väčšinu úskalí, luskla prstami voľnej ruky. „Púder!“

Natiahla som sa po opálovú nádobu na toaletnom stolíku, sňala veko a dusila sa štipľavým zápachom farby. Zápach sa v priebehu niekoľkých minút vytratí, ale bohovia, to prvé vdýchnutie ma páliło v krku.

Vtiera mi prášok do korenkov, až kým moju prirodzenú farbu celkom nepotlačila.

Až kým nezmizli oranžové, červené, medené a karamelové pramene. Nevynechala ani jednu kučeru, a keď som sa pozrela do zrkadla, cez odraz v skle na mňa hľadel známy odtieň hnedej.

Hnedá mi až tak neprekážala. Margot vravela, že sa mi hodí k pleti. Vraj mi zvýrazňuje pehy na nose a zlaté žilky v očiach.

Myslím si, že červená jej až príliš pripomína moju mamu.

Naozaj som sa podobala na svoju matku.

„V živote som nestretla nikoho, kto by mal takú záľubu vo vyhľadávaní problémov.“ Margot odhodila hrebeň nabok a začala mi zapletať kadere do vrkoča. „Mohli ťa zožrať žraloky.“

„Takto blízko pri brehu žiadne žraloky nie sú.“

“Aleba? A predpokladám, že tam nie sú ani žiadne dračie úhory. Zabudla si, prečo sú tu vlastne Turania?”

„Nie,“ zamrmlala som.

Turania prišli zabiť príšery, ktoré za posledný rok pustošili otcove obchodné trasy. To, čo sa začalo ako sporadické útoky netvorov, sa stupňovalo a od tohto leta sa len každá tretia loď dostala do cieľa.

Po žiadnom útoku dračích úhorov nezostal nikto nažive.

Pred tým rokom, než začali útočiť na naše lode, žili iba v najhlbších vodách Marixmorského oceánu, ďaleko od miest, kadiaľ sa plavili naše quentiské lode. Prečo zmenili prostredie? Prestažovali sa do vnútrozemia za potravou? Hnal ich k brehom Rosla nejaký nový dravec?

Stvorili bohovia ešte desivejšie príšery, než boli krutohlavce?

Nielenže sme prichádzali o tovar, ale aj o najlepších quentiských námorníkov, ktorí sa utopili alebo ich zožrali dračie úhory. Bolo čoraz nemožnejšie a drahšie presvedčiť niekoho, aby sa vydal na plavbu cez Krisenthský prieplav.

Bolo treba zabezpečiť obchodné cesty. Obilie, ktoré sme zožali a predali do Laine, Genesisu, Ozarthu a Turahu, bolo treba dodať skôr, než iný kráľ bude považovať tieto chýbajú-

ce zásielky za urážku. Alebo nedodržanie zmluvy. Vyhlásenie vojny.

Nikto si nemohol dovoliť vojnu, nie keď sa blížila migrácia krutohlavcov.

Potrebovali sme zhromaždiť zdroje. Mať pripravené zbrane, potraviny a zásoby, keď prídu príšery. Iba bohovia vedeli, akú skazu prinesú. Naše lode naložené pšenicomou, kukuricou a jačmeňom sa nesmeli strácať, najmä keď sme tovar už vymenili za zbrane a drevo.

Quentiskí vojaci sa pokúšali zabiť dračie úhory, ale tie boli rovnako zlomyseľné a prefíkané ako bojovníci. Pohybovali sa rýchlosťou blesku; pevná kosť, čo im vyčnieva z lebky, by dokázala preraziť kosť lode. Naším mužom sa podarilo niekoľkých zabiť, ale nie dost. Tie obludy nám naďalej potápali lode.

Otec teda najal Turanov, aby Krisenthský prieplav vyčistili od morských úhorov. Ako? Nemala som ani potuchy.

„Myslíš, že sa im ich podarí zabiť?“ spýtala som sa Margot.

„No, podľa tých šiestich mŕtvych beští, čo viseli dnes ráno v dokoch, by som usudzovala, že áno.“

„Čože? Už zabili dračie úhory?“ Vystrela som chrbát. „Kedy?“

„Priniesli ich včera večer, keď prišli.“

Keby som to vedela, vynechala by som útes a zamierila rovno k dokom. Nikdy som nevidela bájne úhory naživo. „Aké sú veľké? Sú modré?“

Margot sa uškrnula. „Viac ťa vzrušuje predstava šiestich mŕtvych príšer ako vlastnej svadby s Bannerom.“

Nemýlila sa. Viac plánovacích stretnutí som zmeškala, než stihla.

Otočila som sa. „Čo myslíš, ako ich zabili?“

„Odessa,“ odsekla a nasilu mi obrátila hlavu k zrkadlu. „Vydrž. Nehýb sa.“

Koho zaujímali moje vlasy? To nie ja som mala byť stredobodom záujmu. Na mne nikomu nezáležalo. Ale dala som si zámku na ústa a nechala Margot ďalej zapleť vrkoč.

Pred smrťou mojej matky bola Margot jej slúžkou, a keďže som kučery zdedila po matke, mala nacvičené, ako ich skrotiť.

„Už som sa s Bannerom stretla.“ Čakala som, kým sa Margotine modré oči stretnú s mojimi zlatými v zrkadle. „Povedal mi, že s Turanmi prišiel aj Záchranca.“

„Áno.“ V strede čela sa jej zjavila vráska.

Záchranca. Muž, o ktorom sa hovorilo, že je zákernejší a smrtonosnejší než ktorýkoľvek tvor stvorený bohmi.

Správy o Správcovi dorazili k brehom Quentisu pred tromi rokmi a odvtedy sa o jeho pôvode rozprávalo všeličo.

Niektorí verili, že vyliezol z hrobu v Turahu. Že je skôr duch než smrteľník. Iní hovorili, že je inkarnáciou Izzaca. Že boha smrti omrzela trón a prezliekol sa za človeka, aby pre vlastné potešenie trápil ľudstvo. A iní si boli istí, že mu tieto schopnosti dali sami starí bohovia.

Bol skôr mýtom než človekom a príbehy o ňom sa šírili po celom kontinente ako požiar.

„Čo to znamená, že je tu?“ spýtala som sa Margot.

„Znamená to, že by si sa nemala túlať bez svojich stráží. Znamená to, že by sme nemali meškať.“ Zúrivo prepletala prstami a zapleťala každý prameň do hrubého vrkoča. Keď sa mi uvoľnil tretí prameň vlasov okolo spánkov, rozhodila ruky.

„Na toto nemám čas. Dokonči to a choď do trónnej sály!“ Vyrasila k dverám a sukňa jej kobaltových šiat sa rozvírila.

Keď prechádzala okolo okna, slnečné lúče sa lámali na drahokamoch v jej korune. Hodvábne zlaté vlasy jej padali v ladných prameňoch na plecيا a chrbát. Skôr sa vznášala ako kráča, so zdvihnutou bradou. Možno sa nenarodila z kráľovskej krvi, ale Margot Crossová bola kráľovnou v každom ohľade.

Jej dcéra bude tiež.

Keďže moja nevlastná matka odišla, postavila som sa pred zrkadlo a zvesila som plecيا.

V takýchto chvíľach som si priala byť mladšia. Aby som bola dieťa ako Arthalayus. Môj nevlastný brat trávil dni v detskej izbe, v blaženej nevedomosti o svojich záväzkoch. Dobre. Ako dedič otcovho trónu mal jedného dňa podpísať otcovi krvnú prísahu vernosti ako väčšina kráľovských dedičov v piatich kráľovstvách Kalandry a čoskoro bude mať viac povinností, než by som dokázala zvládnuť.

Chudák chlapec.

Napriek dvadsaťročnému vekovému rozdielu medzi nami som dúfala, že príde za mnou, ak bude niekedy potrebovať úľavu od požiadaviek otca a Margot.

Dovtedy budeme túto záťaž znášať Mae a ja.

Vlasy ma neposlúchali, napriek Margotinej snahe zaplietť mi vrkoč, ale podarilo sa mi ich trochu skrotiť. Zopár neposlušných prameňov som nechala, aby mi jemne lemovali tvár. Nasadila som si korunku, čo ležala na toaletnom stolíku. Bola ťažká, kovová, chladná a neúprosná. Do žiarivého zlata mala vsadené stovky trblietavých jantárových kameňov.

Všetko na mne bolo sivé, jedine táto koruna nie.

Bože, ako som nenávidela sivú.

Narovnala som chrbát, ako mi moji učitelia etikety vtĺkali do hlavy od troch rokov. Pozrela som sa do zrkadla a pohľad mi opätovala princezná.

Princezná, ktorá mešká.